

dannet af at forqvæle med Salver, altsaa ligefrem at forværre Andres bestaaende Sygdomme med Salver; men Homöopathen betjener sig som bekendt hverken af Salver eller Plastre. Jeg vil imidlertid gaae videre, jeg vil endog indrømme, at der ved Dvæksalveri kan forstaaes enhver Forværrelse af legemlige Svagheder, men selv i denne Betydning kan Begrebet ikke anvendes paa den homöopathiske Lægemethode; thi den forqvæler sandelig ingen Sygdom. Medicinen er saaledes, at den kun virker paa de Sygdoms-Symptomer, der ere tilstede, naar det er den passende Medicin, der vælges, og er den mindre passende, virker den aldeles ikke og bliver altsaa aldeles usfabelig. Vel kunde man her gjøre den Indvending, at selv om den, der besatte sig med Homöopati, ikke forværrede Sygdommen, skædede han dog derved, at han forlængede Lidelserne, idet han gav Anledning til, at den Lidende ikke søgte Hjælp andetsteds; men det kan ivetmindste ikke anvendes paa de Sygdomme, som Lægerne allerede have erklæret for uhelebkelige, ei heller paa den Fattige, der, besværet af Sygdom, mangler Evne til at søge sædvanlig Lægehjælp, og desuden er der, som sagt, ogsaa den Forskiel mellem Allopather og Homöopathier, at de Sidste virkelig ikke behøve at gribe i Lykkesposen for at vælge deres Medicin, thi hver Medicin er saa nøie betegnet ved de Symptomer, under hvis Tilstedeværelse den virker, og passer saa nøie til Sygdommene, at der ikke lettelig kan tages fejl.

Jeg troer saaledes, at den nuværende Tilstand i dette Stykke er meget uholdbar, jeg kan gjerne sige næsten utaalelig. Paa den ene Side Allopathien med sine mange Mangler, fordi den ikke, uagtet dens over 2000-aarige Erfaring, har kunnet faae noget ordentligt Princip at hvile paa — paa den anden Side Homöopathien, der kun henved 50 Aar gammel har bragt det langt videre, fordi den hviler paa sunde og naturlige Principer; paa den ene Side Folkets stedse tillagende Anerkjendelse af den homöopathiske Lægemetodes Gavnlighed — paa den anden Side Manglen paa homöopathiske Læger; i enhver anden Retning den vinsteligste Frihed — i denne Retning

den fuldkomneste Evang. Gjalder det min ubødelige Sjæl, kan jeg henvende mig til hvilken som helst Sværmer jeg vil, jeg kan blive Jøde, Hedning, Pietist, Mormon etc., men gjalder det kun en lille Blegu, maaskee paa det yderste Led af min lille Finger, kan jeg ikke henvende mig til den Mand, jeg har Tilid til, uden at udsætte ham for at blive anseet for Dvæksalver og at blive straffet som saadan. Det er kommet saavidt i denne Retning, at jeg endog for Alvor har hørt paa staae, at hvis den Fortælling, vi Alle kjende, og som ikke alene fremstiller Exempel paa Gjerningsynd og Gterladenhedsynd, men tillige viser os, hvorledes vor Mennefskjærlighed skal yttre sig i virksom Hjælp, jeg mener Liguelsen om den barmhjertige Samaritan, grunder sig paa en virkelig Tildragelse, og hvis Samaritaneren havde levet i vort Fædreland, i vort oplyste 19de Aarhundrede, maatte han useilbarlig være bleven straffet som Dvæksalver, fordi han vovede at gyde Olie og Vin i den Lidendes Saar.

Jeg troer saaledes, at det er høist nødvendigt, at der gjøres Noget i denne Retning, men jeg erkjender naturligtvis, at det som overalt, hvor der skal foretages en Reform, maa ske med Lempe. Man skulder naturligvis at tage tilbørligt Hensyn til de Mand, der med Fliid, Iver og Mennefskjærlighed have opoffret sig for den gamle Lægekunst, thi de kunne sandelig ikke gjøre for, at deres Kunst er usfuldkommen, og at den ikke hviler paa noget sikkert Princip. Man maa naturligvis ogsaa tage Hensyn til, at man ikke bør forkaste den gamle Lægemethode, før man seer, om ogsaa det Nye her vil bestaae sin Prøve. Jeg troer imidlertid, at man uden Fare kunde gaae ind paa, at de homöopathiske Læger bleve indrømmede samme Afgang til Embeder som de allopathiske Candidater, at der blev sørgt for, at der ansattes en homöopathisk Docent ved de lægevidenskabelige Høiskoler, og at der endelig indrømmedes de homöopathiske Læger ivetmindste eet Sygeværrelse i Høspitalerne. Duffeltigt var det vel ogsaa, om man vilde opføre noget med Forsølgelsen af de Mand, der af reen Mennefskjærlighed, uden mindste Egen nytte, komme deres lidende Medmennefers Bøn